

Hof van Cassatie van België

Arrest

Nr. S.16.0010.N

RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVORZIENING, openbare instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

eiser,

vertegenwoordigd door mr. Caroline De Baets, advocaat bij het Hof van Cassatie, met kantoor te 1050 Brussel, Louizalaan 149/20, waar de eiser woonplaats kiest,

tegen

N.S.-K.,

verweerder.

I. RECHTSPLEGING VOOR HET HOF

Het cassatieberoep is gericht tegen het arrest van het arbeidshof te Brussel van 19 november 2015.

Raadsheer Koen Mestdagh heeft verslag uitgebracht.

Advocaat-generaal Henri Vanderlinden heeft geconcludeerd.

II. CASSATIEMIDDEL

De eiser voert in zijn verzoekschrift dat aan dit arrest is gehecht, een middel aan.

III. BESLISSING VAN HET HOF

Beoordeling

Tweede onderdeel

1. Overeenkomstig artikel 169, eerste lid, Werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatig ontvangen som te worden terugbetaald.

In afwijking van deze regel bepaalt het derde lid dat wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 heeft overtreden, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering wordt beperkt tot deze dagen of deze periodes.

2. Met “*een periode*” wordt geen gedeelte van een etmaal bedoeld, maar een tijdvak van meerdere dagen, weken of maanden.

Artikel 169, derde lid, Werkloosheidsbesluit laat niet toe de terugvordering te beperken door het aantal arbeidsuren dat in een bepaalde periode werd verricht, in arbeidsdagen om te rekenen.

3. Het arrest stelt vast dat:

- de verweerder in het derde en vierde kwartaal van 2010 werd tewerkgesteld in het kader van een vervangingscontract;
- hij in die periode volledige werkloosheidsuitkeringen genoot;
- het een tewerkstelling van een uur per dag betrof, telkens van 8 tot 9 uur 's morgens, met uitzondering van de periode van 22 tot 29 oktober 2010 en de dag van 5 november 2010 waarvoor schrappingen werden aangebracht op de controlekaart;

- de verweerder van deze tewerkstelling geen melding had gemaakt op zijn controlekaart;
- de verweerder bij beslissing van 16 oktober 2012 werd uitgesloten van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor al de dagen van tewerkstelling, met verplichting de genoten werkloosheidsuitkeringen terug te betalen en dit voor een totaalbedrag van 3.211,33 euro, en hem verder een sanctie werd opgelegd in de vorm van een uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor een periode van 13 weken.

De appelrechters bevestigen het beroepen vonnis dat de voormelde beslissing van 16 oktober 2012 bevestigt in zoverre de verweerder wordt uitgesloten van het recht op uitkeringen op de in de beslissing aangegeven data.

4. Uit de voormelde vaststellingen blijkt dat de verweerder alleen werd uitgesloten van het recht op uitkeringen voor de dagen waarop hij arbeid heeft verricht met overtreding van artikel 44 Werkloosheidsbesluit en dat enkel de voor die dagen genoten uitkeringen worden teruggevorderd.

5. Het arrest oordeelt dat omdat de verweerder slechts één uur per dag werkte, de terugvordering in toepassing van of naar analogie met artikel 169, derde lid, Werkloosheidsbesluit kan worden beperkt tot één dag per week of tot $1,2/6^{\text{den}}$ van het totaal van de in de betwiste periode uitgekeerde werkloosheidsuitkeringen.

Het arrest dat op die grond de beslissing van de eerste rechter bevestigt om de terugvordering te beperken tot een bedrag van 996,03 euro, schendt artikel 169, eerste en derde lid, Werkloosheidsbesluit.

Het onderdeel is gegrond.

Kosten

6. Overeenkomstig artikel 1017, tweede lid, Gerechtelijk Wetboek dient de eiser te worden veroordeeld tot de kosten.

Dictum

Het Hof,

Vernietigt het bestreden arrest.

Beveelt dat van dit arrest melding zal worden gemaakt op de kant van het vernietigde arrest.

Veroordeelt de eiser tot de kosten.

Bepaalt de kosten voor de eiser op 416,23 euro.

Verwijst de zaak naar het arbeidshof Antwerpen.

Dit arrest is gewezen te Brussel door het Hof van Cassatie, derde kamer, samengesteld uit sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, als voorzitter, en de raadsheren Koen Mestdagh, Antoine Lievens, Bart Wylleman en Koenraad Moens, en in openbare rechtszitting van 5 december 2016 uitgesproken door sectievoorzitter Beatrijs Deconinck, in aanwezigheid van advocaat-generaal Henri Vanderlinden, met bijstand van griffier Vanessa Van de Sijpe.

V. Van de Sijpe

K. Moens

B. Wylleman

A. Lievens

K. Mestdagh

B. Deconinck

VOORZIENING IN CASSATIE

5

Voor: De **RIJKSDIENST VOOR ARBEIDSVOORZIENING**, openbare
instelling, met zetel te 1000 Brussel, Keizerslaan 7,

10

eiser tot cassatie,

15

bijgestaan en vertegenwoordigd door Meester Caroline DE BAETS, advo-
caat bij het Hof van Cassatie, kantoor houdend te 1050 Brussel, Louizalaan
149/20, waar keuze van woonplaats wordt gedaan.

20

Tegen: N.S.-K.,

verweerder in cassatie.

25

Aan de Heren Eerste Voorzitter en Voorzitter van het Hof van Cassatie,

Aan de Dames en Heren Raadsheren in het Hof van Cassatie,

Hooggeachte Dames en Heren,

30

Eiser heeft de eer het op tegenspraak tussen partijen gewezen arrest van het Arbeidshof te
Brussel van 19 november 2015 (2014/AB/695) aan Uw beoordeling te onderwerpen.

FEITEN EN PROCEDUREVOORGAANDEN

35

1.

Verweerder genoot van werkloosheidsuitkeringen. Op een bepaald ogenblik stelde eiser evenwel vast dat verweerder in die periode gebonden was door een arbeidsovereenkomst en binnen die overeenkomst op bepaalde dagen gewerkt heeft, met name:

40

- op 15 augustus 2009 gebonden door een arbeidsovereenkomst met werkgever Axios-T-Service en gewerkt op die dag;
- van september t/m december 2010 gebonden door een arbeidsovereenkomst met werkgever Cleanax Facility en op bepaalde dagen binnen die periode gewerkt *a rato* van 1 uur per dag.

45

2.

Om die reden besliste eiser op 16 oktober 2012 als volgt:

50

- uitsluiting van het recht op werkloosheidsuitkeringen voor 15 augustus 2009 en voor de gewerkte dagen van september t/m december 2010;
- terugvordering van de uitkeringen die onrechtmatig werden ontvangen voor die dagen, doch wegens verjaring beperkt tot de uitkeringen ontvangen vanaf 1 oktober 2009;

55

- terugvordering van 13 niet vergoedbare zaterdagen in september 2010;
- mindering van een uitkering wegens een zondag waarop gewerkt werkt;
- uitsluiting vanaf 22 oktober 2012 gedurende 13 weken.

60

Aldus werd een bedrag van 3.211,33 €, overeenstemmend met 71 gewerkte dagen, teruggevorderd.

3.

Tegen deze beslissing stelde verweerder beroep in bij de arbeidsrechtbank te Brussel.

65

Bij vonnis van 16 juni 2014 besliste de arbeidsrechtbank als volgt:

70

- het staat vast dat verweerder op de door eiser weerhouden dag en periode door een arbeidsovereenkomst was verbonden, zodat de beslissing tot uitsluiting op de gewerkte dagen terecht is;
- de terugvordering kan niet verder gaan dan tot 1 oktober 2009 wegens verjaring;
- bij toepassing van artikel 169, lid 3, van het Werkloosheidsbesluit kunnen enkel de cumuldagen worden teruggevorderd; de rechtbank stelt vast dat eiser, door slechts de uitkeringen terug te vorderen die verweerder ontvangen heeft op de gewerkte dagen, correct toepassing heeft gemaakt van artikel 169, lid 3;

75 – verweerder is te goeder trouw, zodat bijkomend toepassing dient gemaakt van artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit; de terugvordering dient derhalve beperkt tot de bruto inkomsten die verweerder voor de gewerkte dagen heeft genoten; dit leidt tot een herleiding van het teruggevorderde bedrag van 3.211,33 € tot 996,03 €.

80

4.

Tegen deze beslissing, stelde eiser hoger beroep in. Verweerder stelde geen incidenteel beroep in.

85 In zijn schriftelijk advies stelde het Openbaar Ministerie dat het voor de beoordeling van de goede trouw van verweerder, voorwaarde voor de toepassing van artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit, nodig was te weten waarom verweerder voor welbepaalde periodes van tewerkstelling wel en voor andere geen melding heeft gemaakt van zijn tewerkstelling.

90

Daarnaast wierp het Openbaar Ministerie ambtshalve een andere interpretatie van artikel 169, lid 3, van het Werkloosheidsbesluit op waar het aanvoerde dat aangezien op de gewerkte dagen maar 1 uur werd gewerkt en dus 5 uur per week of minder dan één dag per werkweek, de terugvorderbare uitkeringen dienden verminderd tot 1,2/6^{en} van het totaal teruggevorderde bedrag. Aangezien dat een resultaat geeft van minder dan het door de eerste rechter toegekende bedrag van 996,03 €, maar verweerder geen incidenteel beroep instelde tegen het eerste vonnis, besloot het Openbaar Ministerie tot een herleiding van het teruggevorderde bedrag tot dat bedrag.

95

100 Bij arrest van 19 november 2015 volgde het Arbeidshof het advies van het Openbaar Ministerie. Het besliste dat verweerder niet te goeder trouw was, zodat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit. Het besliste echter dat de toepassing van artikel 169, lid 3, van het Werkloosheidsbesluit ertoe leidt dat de terugvordering dient beperkt tot de gewerkte uren, omgezet in dagen, conform het advies van het Openbaar Ministerie. Wegens de afwezigheid van incidenteel beroep van verweerder, herleidde het Arbeidshof het teruggevorderde bedrag echter niet méér dan tot het door de eerste rechter toegekende bedrag van 996,03 €.

105

5.

110 Tegen dit arrest wendt eiser volgend cassatiemiddel aan.

ENIG MIDDEL TOT CASSATIE

115 **Geschonden wetsbepalingen**

- de artikelen 1050, lid 1, 1054, lid 1, 1057, 4° en 7°, 1068, lid 1, en 1138, 2° van het Gerechtelijk Wetboek (artikel 1050 vóór de wijziging bij wet van 19 oktober 2015)
- 120 – het algemeen rechtsbeginsel inzake de procesautonomie van partijen, beschikingsbeginsel genaamd
- de artikelen 44, 71, lid 1, 100, §1, 114, §1 en 169, leden 1 en 3, van het Koninklijk Besluit van 25 november 1991 houdende de werkloosheidsreglementering (Werkloosheidsbesluit) (artikel 100 vóór de wijziging bij K.B. van 8 juli 2014 en artikel 114 vóór de wijziging bij K.B. van 23 juli 2012)
- 125 – voor zoveel als nodig de artikelen 27, 1°, a), 45, leden 1 en 2, en 46, §§1 en 2, van het voormeld Werkloosheidsbesluit (artikel 46 vóór de wijziging bij K.B. van 24 oktober 2013)

130 **Aangevochten beslissing en motieven**

Het hoger beroep van eiser ongegrond verklarend en het eerste vonnis bevestigend, vernietigt het bestreden arrest de bestreden administratieve beslissing waarbij eiser een bedrag van 3.211,33 € aan onverschuldigde werkloosheidsuitkeringen van eiser terugvordert en herleidt het terug te vorderen bedrag aan uitkeringen tot het bedrag van 996,03 €; die beslissing als volgt motiverend (p. 4 t/m 6)

“1.
[Eiser] wijst erop dat voor de toepassing van artikel 169, al. 5 van het werkloosheidsbesluit de goede trouw van de werkloze dient vastgesteld te worden. Goede trouw veronderstelt, volgens [eiser], de afwezigheid van enige tekortkoming van de verzekerde in de concrete relatie tot de werkloosheidsreglementering. De goede trouw moet door de werkloze bewezen worden. Dit bewijs wordt niet geleverd, omdat de eerste rechter zich enkel steunde op de verklaringen afgelegd door [verweerder], die in het geheel niet plausibel waren.

[Eiser] stelt verder dat hij de facto de terugvordering beperkt heeft tot de dagen van effectieve tewerkstelling, in toepassing van artikel 169 al. 3 van het werkloosheidsbesluit, en dat het niet mogelijk is deze beperking van de terugvordering te cumuleren met een beperking van de terugvordering tot het genoten loon. [Eiser] verwijst daarbij naar een cassatiearrest van 24 oktober 2011 dat, zoals [eiser] zelf vermeldt, betrekking heeft op een geval waarbij de terugvordering tegelijk op basis van de goeder trouw beperkt werd tot de laatste 150 uitkeringsdagen en tot het genoten brutoloon voor deze 150 dagen.

[Eiser] is verder van mening dat de opgelegde sanctie van uitsluiting uit het recht op werkloosheidsuitkeringen dient behouden te blijven.

155

2.

[Verweerder] vraagt de bevestiging van het bestreden vonnis. Hij betwist dat [eiser] in feite reeds toepassing gemaakt zou hebben van de mogelijkheid tot beperking van de terugvordering, overeenkomstig artikel 169, al. 2 [sic] van het werkloosheidsbesluit.

160

3.

Overeenkomstig artikel 169 van het werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatige ontvangen som te worden terugbetaald. Overeenkomstig al. 2 van dezelfde bepaling wordt, wanneer de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft waarop hij geen recht had de terugvordering beperkt tot de laatste 150 dagen van onverschuldigde toekenning. Overeenkomstig al. 3 van dezelfde bepaling wordt, wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 overtreden heeft, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering beperkt tot deze dagen of deze periodes. Overeenkomstig al. 5 kan, wanneer de werkloze bewijst dat hij te goeder trouw uitkeringen ontvangen heeft, of ook wanneer de directeur beslist gebruik te maken van de mogelijkheid slechts een verwittiging te geven in de zin van artikel 157 bis van het werkloosheidsbesluit, het bedrag van terugvordering beperkt worden tot het brutobedrag van de inkomsten die de werkloze genoten heeft en die niet cumuleerbaar waren met de uitkeringen.

165

170

De goede trouw in de zin van deze bepaling veronderstelt dat de werkloze in redelijkheid niet kon weten dat hij geen aanspraak kon maken op de uitkeringen die hij ontving. Het is aan de werkloze om zijn goede trouw te bewijzen (Cass. 10.09.1984, J.T.T. 1985,57).

175

4. *[Verweerder] bewijst onvoldoende zijn goede trouw. (...)*

180

(...)

5.

Op basis van het uitgebreid onderzoek dat ingesteld werd door het openbaar ministerie staat echter vast dat [verweerder] slechts 1 uur per dag werkte, volgens een vaste uurregeling, en dat dit uur tewerkstelling correct werd aangegeven door de werkgever. Het blijkt verder dat voor de dagen waarvoor er meer werk voorhanden was, [verweerder] wel zijn tewerkstelling heeft vermeld op zijn controlekaart.

185

Overeenkomstig artikel 169, al. 3 van het werkloosheidsbesluit kan, wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 overtreden heeft, doch bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering beperkt worden tot deze dagen of periodes. In toepassing van deze bepaling (die het begrip periode niet nader omschrijft), of minstens bij analogie met deze bepaling, kan de terugvordering beperkt worden, zoals voorgesteld door het openbaar ministerie, tot één dag per week. De terugvordering kan dan beperkt worden tot 1,2/6 van het totaal van in de betwiste periode uitgekeerde werkloosheidsuitkeringen.

190

195 *Deze berekening komt, (ongeacht of men rekening houdt met de zaterdagen) tot een bedrag dat lager is van het door de eerste rechter bepaalde bedrag op basis van de bepalingen van artikel 169, al. 5 van het werkloosheidsbesluit.*

200 *De beslissing van de eerste rechter om de terugvordering te beperken tot een bedrag van € 996,30, beslissing waartegen geen incidenteel beroep is ingesteld, kan op die basis worden bevestigd.*

6.

205 *Het vonnis van de eerste rechter kan dan ook bevestigd worden in zoverre het de opgelegde uitsluiting beperkt tot de periode van één week. [Verweerder] heeft voor de dagen dat hij meer dan 1 uur werkte, wel zijn controlekaart ingevuld. Hij heeft dit ook gedaan na 1 januari 2011, nadat het volume van zijn prestaties werd uitgebreid, en vanaf dat ogenblik de toepassing gevraagd van de regeling inzake de inkomensgarantie.”*

Grievens

210

Eerste onderdeel

1.

215 Krachtens artikel 1050, lid 1, van het Gerechtelijk Wetboek (vóór de wijziging bij wet van 19 oktober 2015) kan in alle zaken hoger beroep worden ingesteld zodra het vonnis is uitgesproken en krachtens artikel 1054, lid 1, kan de gedaagde in hoger beroep te allen tijde incidenteel beroep instellen tegen alle partijen die in het geding zijn voor de rechter in hoger beroep.

220 Krachtens artikel 1057, 4° van het Gerechtelijk Wetboek moet de akte van hoger beroep vermelden tegen welke beslissing in hoger beroep wordt opgekomen en krachtens artikel 1057, 7° moet de akte van hoger beroep een uiteenzetting bevatten van de grievens.

225 Krachtens artikel 1068, lid 1, van het Gerechtelijk Wetboek, maakt het hoger beroep tegen een vonnis de zaak zelf aanhangig bij de rechter in hoger beroep. Die devolutieve kracht van het hoger beroep geldt echter slechts binnen de perken van het hoger beroep.

230 Krachtens de voormelde artikelen 1050, 1054 en 1057 van het Gerechtelijk Wetboek en het beschikkingsbeginsel, dat onder meer is uitgedrukt in artikel 1138, 2° van het Gerechtelijk Wetboek, kunnen de partijen hun hoger beroep inderdaad beperken tot één of meerdere beslissingen van het bestreden vonnis.

235 Hieruit volgt dat wanneer een vonnis meerdere beslissingen bevat en de appellant op
hoofdberoep slechts tegen één beslissing opkomt zonder dat de gedaagde incidenteel be-
roep instelt tegen de andere beslissingen, de rechter in hoger beroep niet opnieuw uit-
spraak kan doen over het in die beslissingen beslechte geschilpunt.

2.

240 *In casu* staat vast en wordt overigens door het bestreden arrest vastgesteld dat eiser enkel
hoger beroep instelde tegen de beslissing van het eerste vonnis waarin uitspraak werd ge-
daan over de toepassing van artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit en waarin,
bij toepassing van voormelde wetsbepaling, de terugvorderbare uitkeringen werden her-
leid tot een bedrag van 996,03 €.

245 Het staat eveneens vast en wordt eveneens door het arrest vastgesteld dat verweerder geen
incidenteel beroep instelde tegen de beslissing van het eerste vonnis waarin uitspraak
werd gedaan over de toepassing an artikel 169, lid 3, van het Werkloosheidsbesluit en
waarin werd gezegd dat eiser in de bestreden administratieve beslissing correct toepassing
had gemaakt van voormelde bepaling door de teruggevorderde uitkeringen te beperken tot
250 de uitkeringen ontvangen op de gewerkte dagen, hetzij 71 dagen of 3.211,33 €.

Desondanks doen de appelrechters niet alleen opnieuw uitspraak over de toepassing van
artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit, maar doen zij ook opnieuw uitspraak
over de toepassing van artikel 169, lid 3, van het Burgerlijk Wetboek.

255

Aldus beslissen de appelrechters, na nochtans te hebben geoordeeld dat verweerder zijn
goede trouw niet bewijst zodat geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 169, lid
5, van het Werkloosheidsbesluit, dat het bedrag van de terugvorderbare uitkeringen toch
herleid kan blijven tot het door de eerste rechter vastgestelde bedrag van 996,03 € en dit
260 op grond van de vaststelling dat bij toepassing van artikel 169, lid 3, van het Werkloos-
heidsbesluit of naar analogie, enkel de uitkeringen ontvangen voor de gewerkte uren, om-
gezet in dagen, kunnen teruggevorderd worden.

265 Weliswaar herleidt het bestreden arrest het bedrag van de terugvorderbare uitkeringen
niet tot het bedrag dat wordt bekomen op grond van die redenering, maar beperkt het de
herleiding tot het in het eerste vonnis vermelde bedrag van 996,03 € om de reden dat
verweerder geen incidenteel beroep tegen het vonnis had ingesteld. Dit bedrag was door
de eerste rechter echter bekomen bij toepassing van artikel 169, lid 5, van het Werkloos-
heidsbesluit, toepassing die het bestreden arrest echter verwerpt.

270 3.

Door aldus het door eiser teruggevorderde bedrag van 3.211,33 € te herleiden tot het in
het eerste vonnis bij toepassing van artikel 169, lid 5, van het Werkloosheidsbesluit be-
komen bedrag van 996,03 €, doet het bestreden arrest uitspraak buiten de perken van het

275 hoger beroep en schendt het derhalve alle in het middel aangeduide bepalingen van het
Gerechtelijk Wetboek en het beschikkingsbeginsel.

Tweede onderdeel

1.

280 Krachtens artikel 44 van het Werkloosheidsbesluit kan de werkloze slechts genieten van
werkloosheidsuitkeringen indien hij zonder arbeid en zonder loon is.

285 Overeenkomstig artikel 45, lid 1, 2° van het Werkloosheidsbesluit wordt als arbeid be-
schouwd, de activiteit die een werknemer voor een derde verricht en waarvoor hij enig
loon of materieel voordeel ontvangt dat tot zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin
kan bijdragen. Overeenkomstig artikel 45, lid 2, wordt elke activiteit voor een derde ge-
acht een loon of een materieel voordeel op te leveren.

290 Overeenkomstig artikel 46, §1, lid 1, 1° en 2°, en §2, lid 1, van het Werkloosheidsbesluit
(vóór de wijziging bij K.B. van 24 oktober 2013) wordt als loon beschouwd, het loon ge-
waarborgd door de wetgeving met betrekking tot de arbeidsovereenkomsten of door een
collectieve arbeidsovereenkomst en het loon voor de feestdagen.

295 Uit de voormelde bepalingen volgt dat in principe geen cumul mogelijk is van loon uit
arbeid en werkloosheidsuitkeringen.

2.

300 Overeenkomstig artikel 27, 1°, a) van het Werkloosheidsbesluit is de volledig werkloze
de werkloze die niet verbonden is door een arbeidsovereenkomst.

Overeenkomstig artikel 100, §1 van het Werkloosheidsbesluit (vóór de wijziging bij K.B.
van 8 juli 2014) kan de voltijdse werknemer in geval van volledige werkloosheid uitke-
ringen genieten voor alle dagen van de week, behalve de zondagen.

305 Overeenkomstig artikel 114, §1 van het Werkloosheidsbesluit (vóór de wijziging bij K.B.
van 23 juli 2012) wordt het dagbedrag van de werkloosheidsuitkering van de volledig
werkloze vastgesteld in functie van een percentage van het gemiddeld dagloon.

De werkloosheidsuitkering wordt dus per dag bepaald.

310 3.

Krachtens artikel 71, lid 1, van het Werkloosheidsbesluit moet de werknemer, om uitkeringen te kunnen genieten,

315 1° in het bezit zijn van een controlekaart vanaf de eerste effectieve werkloosheidsdag van de maand tot de laatste dag van de maand en deze bij zich bewaren;

2° [...]

3° zijn controlekaart invullen met onuitwisbare inkt overeenkomstig de richtlijnen verstrekt door de Rijksdienst;

320 4° vóór de aanvang van de activiteit bedoeld in artikel 45, hiervan melding maken op zijn controlekaart met onuitwisbare inkt;

5° zijn controlekaart ondertekenen en aan zijn uitbetalingsinstelling overmaken.

325 Uit de voormelde bepaling, gelezen in samenhang met de voorgaande bepalingen, volgt dat een volledig werkloze niet noodzakelijk zijn recht op uitkeringen verliest van zodra hij een activiteit uitoefent, op voorwaarde dat hij van zijn activiteit melding maakt op zijn controlekaart.

In dat geval geldt wel het verbod van cumul van werkloosheidsuitkeringen en loon. Voor de gewerkte dagen ontvangt de volledig werkloze geen daguitkeringen.

330

4.

Overeenkomstig artikel 169, lid 1, van het Werkloosheidsbesluit dient elke onrechtmatig ontvangen som te worden terugbetaald.

335 Artikel 169, lid 3, van het Werkloosheidsbesluit bepaalt evenwel dat wanneer de werkloze die de artikelen 44 of 48 overtreden heeft, bewijst dat hij alleen arbeid heeft verricht of een zelfstandige heeft geholpen op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes, de terugvordering tot deze dagen of periodes wordt beperkt.

340 Uit die bepaling, samen gelezen met de voorgaande bepalingen, volgt dat de volledig werkloze die op bepaalde dagen of gedurende bepaalde periodes tijdens zijn werkloosheidsperiode heeft gewerkt zonder hier vooraf melding van te maken op zijn controlekaart, niet alle tijdens de werkloosheidsperiode onrechtmatig ontvangen uitkeringen moet teruggeven, maar enkel de uitkeringen die hij op de gewerkte dagen heeft ontvangen.

345

5.

Uit de samenlezing van artikel 169, derde lid, met de artikelen 71, lid 1, 100, §1 en 114, §1 van het Werkloosheidsbesluit volgt dat de terug te geven werkloosheidsuitkeringen de

350 som betreft van de daguitkeringen die per gewerkte dag werden ontvangen, ongeacht
hoeveel uren op de gewerkte dagen werd gewerkt.

355 Mocht het terug te geven bedrag bepaald worden in functie van het aantal gewerkte uren
(omgezet in dagen), zou de werkloze die geen melding maakt van zijn activiteit op zijn
controlekaart overigens meer werkloosheidsuitkeringen overhouden dan hetgeen hij zou
hebben ontvangen indien hij zijn controlekaart wel behoorlijk had ingevuld (zie het bo-
venstaande).

6.

In casu staat vast:

360

- dat verweerder het statuut van volledig werkloze had gekregen;
- dat hij tijdens zijn werkloosheidsduur, meer bepaald op 15 augustus 2009 en op
bepaalde dagen in de periode van september t/m december 2010, *a rato* van één
uur per dag, arbeid tegen loon heeft verricht zonder hiervan melding te doen op
365 zijn controlekaart;
- dat verweerder hierdoor werkloosheidsuitkeringen en loon uit arbeid heeft gecumuleerd; de dagen waarvoor de terugvordering verjaard is buiten beschouwing
latend, gaat het om 71 dagen;
- dat, in afwijking van artikel 169, lid 1, van het Werkloosheidsbesluit, toepassing
370 kan worden gemaakt van artikel 169, lid 3, van hetzelfde besluit.

375 Uit het bovenstaande volgt dat de toepassing van artikel 169, lid 3, van het Werkloos-
heidsbesluit inhoudt dat verweerder gehouden is tot teruggave van de som van de daguit-
keringen die hij op elke gewerkte dag (*in casu* 71 dagen) heeft ontvangen, ongeacht het
aantal uren dat hij op die dagen heeft gewerkt.

380 Het bestreden arrest bepaalt het terug te betalen bedrag echter in functie van het aantal
uren dat verweerder op de hoger vermelde 71 gewerkte dagen heeft gewerkt, omgezet in
dagen (wat *in casu* neerkomt op één dag per week).

380

385 Door aldus te beslissen, is het bestreden niet wettig verantwoord en schendt het alle in het
middel aangewezen bepalingen, in het bijzonder de artikelen 44, 71, lid 1, 100, §1, 114,
§1 en 169, leden 1 en 3, van het Werkloosheidsbesluit (zoals nader in het middel gepreci-
seerd).

385

OM DEZE REDENEN,

390 Besluit ondergetekende advocaat bij het Hof van Cassatie, dat het U behage, hooggeachte Dames en Heren, het bestreden arrest te vernietigen, te bevelen dat van de vernietiging melding gemaakt wordt in de kant van het bestreden arrest, de zaak en partijen naar een ander arbeidshof te verwijzen, en over de kosten uitspraak te doen als naar recht.

Brussel, 24 februari 2016

395

Caroline De Baets

NIET VERBETERDE KOPIE